

Wilfridmuzet

Hij kwam uit 't stad, het instrument in zijn hand,
het was per toeval dat hij hier is beland.
Misschien was het gewoon maar een speling van het lot,
want hij werd ook een echte Pajot.
Waar hij verscheen was muziek aan de macht,
daar klonken zijn walsjes tot diep in de nacht,
terwijl de maan scheen in volle ornaat
draaiden sterretjes mee op zijn maat.
Als mensen gebukt gingen onder verdriet
en zagen ze het eind van hun tegenslag niet,
dan kwam uit zijn trekzak een sprankelende wijs
werd de wereld een echt paradijs

**We draaien en dansen op zijn muziek,
hij speelt honderd melodietjes, uren aan een stuk.
De dagen vliegen, de nacht is te kort,
kom speel nog een laatste musette.**

Zo spaarzaam met woorden, zo sober van taal,
geen grote discours, geen geletterd kabaal,
maar zijn vingers toverden 't puurste plezier
als ze schuifelden over 't klavier.
Gaf je hem een balzaal, een zomerse tent,
dan blonken zijn ogen van tevredenheid,
als koppeltjes draaiden met galanterie
op de tonen van zijn melodie.
De kassei op het plein werd een blinkende vloer
met schuivende voeten van dichter en boer.
Hij gaf je een hand, deed ons dansen in het rond
in een wervelend eeuwig verbond...

We draaien en dansen...

Dat hij altijd bleef spelen, dat was onze wens,
maar het lot is zo wreed, het spaart geen enkele mens.
Het accordeon zwijgt in de toonaard van spijt,
Zijn we echt al die liedjes nu kwijt?

Maar we draaien en dansen...